

Δίψα σταγόνας χάριτος (Πρωτοπρ. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης, Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

α) Καθώς εισερχόμαστε στην Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα καθένας νοσταλγεί τη χαμένη οικειότητα με τον Θεό, προβληματίζεται για την απουσία ουσιαστικών ανθρώπινων σχέσεων και την υποβάθμιση της ποιότητας της ζωής του. Σε κάθε περίπτωση, το πρόσωπο του Κυρίου Ιησού που οδηγείται εκουσίως στο Σταυρό, «αίροντας τις αμαρτίες του κόσμου», παρότι αποτελεί «σημείον αντιλεγόμενον», εκπέμπει φως και χάρη.

β) Μακάριοι όσοι έχουν οφθαλμούς καθαρούς και γίνονται δέκτες των «θείων χαρισμάτων που προλάμπουν», και «των μηνυμάτων της εορτής που προτρέχουν» κατά τον ιερό Χρυσόστομο. Και αυτοί είναι γνωστοί μόνο στον Παντογνώστη Θεό, αφού μένουν συνήθως στην αφάνεια και το περιθώριο της κοινωνικής και εκκλησιαστικής ζωής. Είναι οι απλοί αχθοφόροι του Σταυρού του Χριστού, αλλά και μέτοχοι της χάριτος και του φωτός.

γ) Είναι όσοι με παιδικό φρόνημα, αμετάθετη πίστη και ακακία συμπορεύονται αγόγγυστα στην οδό του καθημερινού μαρτυρίου. Είναι εκείνοι που επιθυμούν να εορτάσουν από κοντά το πάθος και την Ανάσταση του Κυρίου και προσέρχονται στις εκκλησιές με «συντετριμμένη καρδιά» και πνεύμα μαθητείας. Εκεί ενώνουν τις προσευχές τους με τις προσευχές των ευλαβών ιερέων και ζητούν το άμετρον έλεος και τη θεία χάρη.

δ) Πρότυπό τους οι φιλακόλουθοι και απλοί μοναχοί του Άθωνα που περνούν τις περισσότερες ώρες στο ναό προσευχόμενοι, ψάλλοντες και αναγιγνώσκοντες κείμενα ιερά. «Το αθωνικό μεγαλοβδόμαδο», γρά-φει ο Γέρων Μωυσής Αγιορείτης» «είναι ησύχιο, νηφάλιο, ατάραχο, μυστικό, σε οδηγεί σε χρήσιμη ενδοσκαφή, σε απαραίτητη αυτογνωσία σε αυτοπαρατήρηση κι όχι συνεχή ετεροπαρατήρηση και κατάκριση... Οι Αγιορείτες Γέροντες σιωπηλά συμμετέχουν στ' Άχραντα πάθη του Κυρίου. Όταν μιλάς δεν ακούς. Σιωπούν για να ακούσουν. Ακούνε για να βιώσουν.

Ότι το αίμα του Γολγοθά χύθηκε για τον καθένα... Να ακούμε και να πράττουμε. Να πράττουμε το αγαθό, ν' αφήνουμε χώρο και για τον άλλο» (Εόρτια Γράμματα από το Άγιον Όρος, σ. 147-148).

ε) Από την άλλη μεριά, μπροστά στη λάμψη της εκούσιας κένωσης του Υιού και Λόγου του Θεού, της θυσίας και της μακροθυμίας Του φανερώνεται με λίαν εύγλωττο τρόπο η ανθρώπινη μικρότητα. Οι καθημερινές ιστορίες προδοσίας για «τριάκοντα αργύρια», το ευμετάβλητο του όχλου που από το «ωσαννά» οδηγείται απερίσκεπτα στο «άρων-άρων σταύρωσον αυτόν», η φαρισαϊκή υποκρισία, καθώς και η εύκολη απάρνηση του διδασκάλου επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές.

στ) Ιδιαίτερα στις μέρες μας υπάρχει δίψα και πείνα χάριτος επουρανίου. Όμως, οι άνθρωποι λόγω της σύγχυσης και του σκοτισμού του νοός δεν προσέρχονται στην λαγαρή Πηγή της ζωής, αλλά τρέχουν αλλού να ξεδιψάσουν και να χορτάσουν. Άλλοι αναζητούν τη χάρη στην υπερκατανάλωση υλικών αγαθών. Γι' αυτό, όταν δεν έχουν αυτή τα δυνατότητα, απογοητεύονται και απαξιώνουν τη ζωή. Αλλά κι αυτοί που έχουν την οικονομική άνεση μένουν ανικανοποίητοι, διότι προσπαθούν να χορτάσουν την ψυχή τους με υλικά αγαθά.

ζ) Άλλοι συνωστίζονται στους εθνικούς δρόμους κυνηγώντας τη χάρη σε κάποιο χωριό της επαρχίας, κοντά στην ανοιξιάτικη φύση και στα «παλιά καλά έθιμα». Αλλά και αυτούς δεν τους γεμίζει την ψυχή ο οβελίας και η επίπλαστη ευωχία, έστω κι αν τους ξεκουράζει προσωρινά το κάλλος της ελληνικής υπαίθρου. Άλλοι διέρχονται από τις εκκλησιές, για να ανάψουν ένα κερί, να κάνουν το «θρησκευτικό καθήκον» και να ησυχάσουν τη συνείδησή τους. Κι εδώ η ευθύνη των κληρικών είναι μεγίστη. Διότι οι άνθρωποι αναζητούν και σ' αυτούς χάρη, και όταν βρίσκουν πνευματική ένδεια και υποκρισία αποθαρρύνονται και σκανδαλίζονται. Τελικά, αγαπητοί συμπρεσβύτεροι, μήπως «εργαζόμενοι» να σώσουμε άλλους, μείνουμε κι εμείς «έξω του νυμφώνος Χριστού» άγευστοι της χάριτος;